

Met gepaste eerbied

14 juli 's avonds, de detectivefilm op NPO 1 was net begonnen en plots weer in één, twee, drie verdwenen en kwam Jeroen Overbeek op het scherm. Een aanslag in Nice was er gebeurd en daarvan kregen we de beelden, vele uren lang. Je zit te kijken naar wat er zich afspeelt en luistert naar de aangroeiende informatie die wordt verstrekt. Totdat het besef doordringt dat één van je kinderen in de buurt van Nice met zijn gezin vakantie viert. Je denkt : hij zal wel in zijn tent zitten, maar hoe meer nieuws er los komt, hoe ongeruster je wordt. Misschien was het hele gezin ook wel naar het vuurwerk in Nice en je voelt de spanning in de huiskamer stijgen : zal ik wel, zal ik niet bellen? Zouden zij er ook bij zijn geweest? Maken ze het

goed of niet soms? Totdat je het om half één niet meer houdt, de telefoon pakt en belt. Belgeluiden en ja wel: 'Ja Pa met L.....' 'Hoe is het, zijn jullie veilig?' 'Ja Pa, alles goed hier, we waren vandaag in Cannes naar het strand.' Een zucht van verlichting, nog even praten en dan einde gesprek. Weer een zucht van opluchting, tranen van spanning en een extra neutje op de goede afloop.

De volgende dag komt er steeds meer nieuws los en twee dagen later breekt in Turkije de hel los. Een opstand met meer dan 200 doden die neergeslagen wordt en een president die zijn kans schoon ziet en ongenadig te keer gaat. Het ook al over de doodstraf heeft. Duizenden mensen worden willekeurig opgepakt, ontslagen en gemarteld. De lijst lagen al klaar, het wachten was op het juiste moment om toe te slaan. En daarna nog meer doden. Niet alleen in Turkije, maar nu ook in Duitsland en weer Frankrijk waar een priester van 86 jaar in koelen bloede tijdens de H. Mis wordt afgeslacht. Een echte moderne martelaar.

En ondanks de vakanties worden weer talloze blikken met deskundigen open getrokken, die allemaal denken dat ze het weten. Ze vinden het allemaal verschrikkelijk, onmenselijk wat er is gebeurd, maar ik mis in die woorden vaak de eerbied die deze mensen verdienen, ongeacht hun geloof, maatschappelijke status, geardeerdheid of etnologische afkomst. De daders zijn martelaren, de slachtoffers van de coupe ook, maar de rest is tuig, zijn goddelozen, die zwaar gestraft moeten worden, desnoods met herinvoering van de doodstraf. Eerbied voor het menselijk leven voelde je nauwelijks.

En hoe vreemd het in deze tijd ook is, komt dan het aloude spreekwoord weer boven: "Nood leert bidden." Christenen en Moslims die samen hun afschuw uitspreken over wat er gebeurd is en bidden voor de slachtoffers of ze nu groot of klein zijn, man of vrouw, oud of jong, homo of hetero, rijk of oud, moslim of christen, boedist of hindoe. Het maakt niet uit. Laten we ons erbij aansluiten ook al zijn we al weer enkele weken verder. Eerbied voor andermans leven dient altijd voorop te staan en wij ouderen, die al flink op de levensweg gevorderd zijn, weten dat als geen ander. Daarom past ons eerbied voor het leven van al die mensen, wier leven zinloos vernietigd is en wier nabestaanden nu levenslang hebben om het gemis van hun dierbaren. En ook voor de levens van al die mensen die slachtoffer zijn geworden of nog zullen worden van iemand, die behept is met een enorme machtshonger.

Augustinus